

Krádež, neoprávněné užívání cizí věci

Za předpokladu, že by krádež některých dílů motorového vozidla nebo věci v něm se nacházejících, byla pouze sekundárním produktem předcházejícího jednání pachatele, které spočívalo ve zmocnění se vozidla v úmyslu užívat ho jenom přechodně (srov. přečin neoprávněného užívání věci podle § 207 tr. zákoníku), bylo by pachatele možno činit trestně odpovědným za krádež jen takových věcí, které si z vozidla skutečně přisvojil (§ 205 tr. zákoníku). Naproti tomu, jestliže předmětem trestného činu (přečinu či zločinu) krádeže podle § 205 tr. zákoníku by byla věc - motorové vozidlo jako celek, kdy pachatel jednal v úmyslu si je odcizením (zmocněním) přisvojit a získat je do nikoli přechodné dispozice, pak není rozhodné, jestliže se mu později podaří využít jen některou jeho část (např. na náhradní díly či k případnému prodeji), a dále o odcizené vozidlo již ztratí zájem. Škoda způsobená krádeží zde totiž vždy představuje hodnotu (cenu) vozidla, jakou mělo v době činu, bez ohledu na to, jakým způsobem hodlal pachatel s věcí - vozidlem dále naložit.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 206/2011, ze dne 27.4.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným T. K., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 3 To 424/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 3 T 123/2010, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

V rámci odsuzující části rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2010, sp. zn. 3 T 123/2010, byl obviněný T. K. uznán vinným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. c) zákona č. [40/2009](#) Sb., účinného od 1. 1. 2010, /dále jen „tr. zákoník“/, a to v bodech 1/ - 5/ výroku o vině, přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v bodech 1/ - 7/, a přečinem neoprávněného užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku v bodech 6/ - 7/ výroku rozsudku. Za tuto trestnou činnost byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu čtyř let. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu soud uložil povinnost nahradit poškozenému J. K., trvale bytem P., škodu ve výši 333.100,- Kč. Se zbytkem nároku na náhradu škody soud poškozeného odkázal podle § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

Výše uvedené trestné činnosti se obviněný podle rozsudku dopustit tím, že:

„ačkoli byl rozsudkem Městského soudu v Brně, sp. zn. 7 T 116/2006, ze dne 5. 12. 2006 uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odstavec 1 písm. b), e), odst. 2 zákona č. [140/1961](#) Sb., kterého se dopustil tím, že si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a čin spáchal vloupáním, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18-ti měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, který byl zrušen rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 9 T 171/2006, který nabyl právní moci dne 23. 1. 2008 a kterým mu byl vedle souhrnného trestu odnětí svobody uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 roků, jenž započal vykonávat po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dnem 14. 1. 2010, tak

1) v době ode dne 2. 2. 2010 do dne 3. 2. 2010 v B., na ul. P., v areálu bývalé T., odcizil zde zaparkované uzamknuté nákladní motorové vozidlo tovární značky TATRA 148 S3, barva modrozelená-základní tak, že šroubovákem vyhnul boční okénko, vzniklým otvorem otevřel dveře, po zapojení baterie vozidlo nastartoval v úmyslu vozidlo si přisvojit a řídil jej až k obci L. směrem na Z., kde z důvodu spotřebování pohonných hmot vozidlo odstavil na krajnici vozovky, cestou z vozidla vyhodil elektronickou krabičku pro výpočet mýtného v hodnotě 4.300,-Kč, a takto způsobil poškozené firmě R. K. - R., B., L., celkovou škodu odcizením ve výši 119.800,- Kč,

2) dne 25. 2. 2010 kolem 16.00 hodin v B., na ulici J., v objektu firmy STUMP-Geospol, s. r. o., odcizil zde zaparkované uzamknuté nákladní motorové vozidlo tovární značky Tatra 815, tak, že do vozidla vnikl po rozbití bočního okénka u řidiče a po rozlomení spínací skříňky vozidlo nastartoval a s tímto naložil nezjištěným způsobem, vozidlo nebylo dosud nalezeno, a svým jednáním způsobil poškozenému J. K., škodu odcizením ve výši 333.100,-Kč,

3) v době ode dne 12. 3. 2010 do dne 15. 3. 2010 v B., na ulici V., odcizil zde zaparkované uzamknuté nákladní motorové vozidlo tovární značky Tatra 815, červené barvy, na kterém se na nákladní ploše nacházel pracovní stroj UNC, světle zelené barvy nezjištěného výrobního čísla, v hodnotě 202.000,- Kč, a to tak, že do vozidla vnikl po rozbití skleněné výplně levého zadního okna, po rozlomení spínací skříňky vozidlo v úmyslu si přisvojit nastartoval, řídil na ulici J. v B., kde vozidlo odstavil s tím, že se později pro něj vrátí, mezitím bylo odstavené vozidlo zde nalezeno hlídkou Policie ČR, a svým jednáním způsobil poškozené firmě T.R.E. TRADE spol. s r.o, se sídlem V., B., škodu odcizením ve výši 419.800,- Kč,

4) v době kolem 17:35 hodin dne 25. 3. 2010 v B., na ulici V., z areálu V. s. odcizil zde zaparkované uzamknuté nákladní motorové vozidlo tovární značky TATRA 815, bez RZ, barvy bílomodrozelené, a to tak, že do vozidla vnikl po rozbití skleněné výplně okna levých dveří kabiny řidiče, vozidlo nastartoval a s tímto odjel s úmyslem je prodat, z vozidla dále odcizil přímočarý hydromotor, palubní jednotku Kapsch v hodnotě 2.000,- Kč, autorádio zn. Blaupunkt v hodnotě 450,- Kč a korbu vozidla, kterou prodal dne 26. 3. 2010 v 08:42 hodin do výkupny druhotných surovin Kovokom šrot, s. r. o., v H., ul. N., svým jednáním tak způsobil poškozenému M. M., škodu odcizením ve výši 357.350,- Kč,

5) v přesně nezjištěnou dobu ode dne 20. 3. 2010 do dne 7. 4. 2010 v B.-H. v areálu staveniště odstavného vlakového nádraží odcizil zde zaparkované uzamknuté nákladní motorové vozidlo tovární značky Tatra 148 S3, modré barvy, tak, že do vozidla vnikl po rozbití skleněné výplně okna levých dveří kabiny řidiče, následně vozidlo nastartoval a s tímto odjel s úmyslem vozidlo prodat, za tímto účelem dne 7. 4. 2010 kolem 9:30 hodin přijel sám tímto vozidlem do Z. na ulici U., do areálu Moravsko-slezského kovošrotu, kde byl následně hlídkou Policie ČR zadržen, svým jednáním způsobil poškozenému J. S., škodu odcizením ve výši 77.100,- Kč,

6) v době kolem 16:15 hodin dne 18. 2. 2010 na ulici V. v B., se zmocnil zde zaparkovaného uzamknutého nákladního vozidla tovární značky TATRA 148 AD20, žluté barvy, firmy T. K., se sídlem U., O., do vozidla vnikl po rozbití pravého bočního okénka, po zapojení baterie vozidlo nastartoval a vozidlo řídil až na ulici D. v B., kde vozidlo odstavil,

7) v blíže nezjištěné době dne 10. 3. 2010 v B. na ulici B., v areálu zahradnictví Č., se zmocnil zde zaparkovaného uzamknutého nákladního motorového vozidla tovární značky Tatra 815, modré barvy, firmy ZSPD a.s., se sídlem B., B.-K. tak, že do vozidla vnikl po rozbití pravého bočního okénka a po rozlomení spínací skříňky vozidlo nastartoval a řídil na ulici J. v B., kde vozidlo odstavil“.

Týmž rozsudkem byl obviněný podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby pro jeden dílčí skutek tvořící součást pokračujícího jednání kvalifikovaného jako zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Brně usnesením ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 3 To 424/2010, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 15. 9. 2010 (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný následně dovolání, přičemž uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V úvodu odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel konstatoval, že již své odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně podával zejména z toho důvodu, že byl pod body 1) - 5) výroku o vině uznán vinným ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, ačkoliv o naplnění skutkové podstaty zločinu krádeže bylo možno uvažovat pouze v případě skutku popsaného pod bodem 5). U jednání popsaných pod body 1) - 4) lze však podle dovolatele uvažovat pouze o přečinu neoprávněného užívání cizí věci ve smyslu ustanovení § 207 tr. zákoníku, neboť dotčená vozidla užíval bez úmyslu si je přisvojit po velmi krátkou dobu a tato byla vždy nalezena v den odcizení či nejpozději následujícího dne, aniž by byla jakkoliv podstatně opotřebena nebo zničena. Vozidlo také vždy zanechal na místě, které umožňovalo jeho snadné nalezení. Nikde je tedy neukryl.

Odvolací soud se s výše uvedenými námitkami vypořádal tak, že obviněný (dovolatel) ve všech případech vedle toho, že do vozidla vnikl, zmocnil se ho a řídil, vždy učinil nějaký další úkon nad rámec pouhého přechodného užívání vozidla. Z toho pak dovedl, že úmyslem obviněného (dovolatele) bylo přisvojit si vozidla i v případě skutků popsaných pod body 1) - 4). V tomto směru však podle dovolatele zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nesprávném hmotně právním posouzení skutku resp. v jiném nesprávném hmotně právním posouzení ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu, protože k naplnění skutkové podstaty trestného činu krádeže nestačí pouze to, že neoprávněný uživatel vozidla provede nad rámec užívání vozidla nějaký další úkon, ale je podstatné, zda tento úkon skutečně směřoval k přisvojení si vozidla a nikoli například jen některé jeho části. K tomu však podle dovolatele ve většině případů nedošlo.

Dovolatel k jednotlivým dílčím skutkům uvedl, že v případě skutku ad 1/ výroku rozsudku soudu prvního stupně řídil vozidlo pouze z B. do Z. a zanechal ho odstavené v L., přičemž žádný další úkon nad rámec užívání vozidla neprovedl. K bodu ad 2/ poukázal na to, že vozidlo odstavil v prostoru startu bývalé Velké ceny, odkud jej poté zřejmě někdo odcizil. Ani v tomto případě žádný další úkon nad rámec pouhého užívání vozidla neučinil. K bodu ad 3/ uvedl, že v tomto případě rovněž odstavil vozidlo v prostoru bývalé Velké ceny, tedy blízko svého tehdejšího bydliště. Skutečnost, že z vozidla zmizel stroj UNC, neznamená, že měl v úmyslu zmocnit se celého vozidla, nýbrž předmětem útoku mohl být právě jen stroj UNC jako samostatný pracovní stroj, který měl být uložen na korbě auta. K bodu ad 4/ namítl, že sice prodal z vozidla korbu, avšak ta je pouze snadno odstranitelným příslušenstvím vozidla. Jeho úmysl zde směřoval pouze k odcizení korby a nikoliv celého vozidla.

Úmysl zmocnit se celých vozidel nelze podle dovolatele dovést ani z toho, že z vozidel odstraňoval zařízení pro výpočet mýtného, aby byla znemožněna lokalizace jeho pohybu, jak argumentoval odvolací soud. Ve skutečnosti tak činil z toho důvodu, že nechtěl být přistižen při řízení, což by reálně hrozilo za situace, kdy by zmizení vozidla bylo majitelem v krátké době zjištěno a nahlášeno.

V další části dovolání pak obviněný namítl nesprávnost zjištění výše škody, kterou měl svým jednáním způsobit. Poukázal na to, že podle § 137 tr. zákoníku je třeba při stanovení výše škody vycházet z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, obvykle prodává. Tato však v jeho případě zjišťována nebyla. Znalec při stanovení její výše podle dovolatele vycházel z cen nových

automobilů prodávaných dnes na trhu, přičemž sám konstatoval, že tato nová vozidla jsou po technické stránce zcela jiná než vozidla odcizená. Přestože většina odcizených vozidel byla nalezena a bylo možno objektivně zjistit jejich technický stav, znalec tak neučinil a vycházel pouze z obsahu spisu. Postupoval tak zcela chybným způsobem, přičemž u některých součástí odcizených vozidel (např. pneumatik) byly závěry o jejich ceně pouhou spekulací. Dovolatel zdůraznil, že by nesprávnost zjištění výše škody nenamítal za situace, kdy by se alespoň blížila cenám, za která se obdobná vozidla na trhu použitých (ojetých) vozidel prodávají. Ceny stanovené znalcem jsou však o desítky, někdy i o stovky tisíc korun vyšší, než ceny srovnatelných vozidel nabízených na trhu, což v průběhu řízení obhajoba dokládala. Obecné odůvodnění soudu, že u některých inzerovaných vozidel nebyl uveden stav na tachometru nebo byl tachometr zjevně přetočený, případně že v inzerci nabízená vozidla nemusejí být pojízdná, nemůže dle názoru dovolatele obstát. To znamená, že výše škody byla zjištěna v rozporu s ustanovením § 137 tr. zákoníku.

Pokud jde o právní dopad shora uvedené vady, dovolatel připustil, že pokud by jeho jednání popsané pod body 1/ - 5/ rozsudku soudu prvního stupně bylo možno posoudit jako zločin krádeže, na právní kvalifikaci by se ničeho nezměnilo, neboť i tak by škoda přesahovala hranici 500.000,- Kč. Avšak za situace, kdy podle jeho názoru znaky krádeže naplnil pouze dílčím útokem ad 5), nabývá řádné zjištění škody na významu i z hlediska právního posouzení skutku.

S ohledem na výše rozvedené skutečnosti obviněný v závěru dovolání navrhl, „aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí“.

K podanému dovolání se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). V úvodu svého vyjádření předeslal, že pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze podřadit pouze tu námitku, jíž dovolatel napadl závěr soudů o tom, že jeho činnost popsaná v bodech ad 1) - 4) směřovala k přisvojení si odcizených vozidel s tím, že jeho úmyslem bylo tato vozidla pouze přechodně užívat, jakkoliv z nich odcizil různé předměty. Námitkou proti stanovení výše škody opřenu o výhrady proti znaleckému posudku obviněný naopak nepřipustně brojí proti hodnocení důkazů soudem, čili nikoli proti právnímu posouzení skutku či jinému hmotně právnímu posouzení, nýbrž proti skutkovým zjištěním soudů, jimiž je dovolací soud vázán a která není možno napadat dovoláním.

Pokud jde o namítanou absenci zavinění ve vztahu ke zločinu krádeže a zpochybnění subjektivní stránky činů popsanych pod body 1/ - 4/ výroku o vině, nelze podle státního zástupce obviněnému přisvědčit. Státní zástupce poukázal na to, že soud prvního stupně věnoval této otázce zaslouženou pozornost a úmysl obviněného k přisvojení si odcizených nákladních vozidel opřel o důkazy podložené racionálními úvahami o smyslu zjištěného chování dovolatele poté, co inkrimovaná vozidla odcizil. Situaci, kdy pachatel s odcizeným vozidlem ujede několik desítek kilometrů, dokud mu nedojdou pohonné hmoty, při opuštění vozidla z něho odcizí vše, co pro něho má nějakou hodnotu, a vozidlo zanechá zcela mimo reálný dosah jeho vlastníka (čili v podstatě je zašantročí), nelze podle státního zástupce v žádném případě chápat jako pouhé neoprávněné užívání cizí věci, nýbrž takové jednání již zjevně naplňuje znaky přisvojení si cizí věci, které se předtím nezákonně zmocnil. Totéž platí pro případy, kdy v dalším neoprávněném nakládání s odcizeným vozidlem ve smyslu předešle uvedeném bylo dovolateli zabráněno tím, že bylo nalezeno dříve, než je stačil zašantročit nebo s ním naložit jinak jako s věcí vlastní. Jeho námitky proto nelze označit za důvodné.

V závěrečné části svého vyjádření státní zástupce připomněl, že stranou pozornosti jak obou soudů, tak dovolatele zůstala otázka náležité právní kvalifikace jeho jednání, kdy soudem prvního stupně užitá a odvolacím soudem akceptovaná právní posouzení dílčích skutků popsanych v bodech 1) - 5) výroku o vině jako pokračujícího zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku nelze mít za zcela správné, neboť ustanovení § 205 odst. 1 tr. zákoníku a § 205 odst. 2 tr.

zákoníku jsou dvěma samostatnými skutkovými podstatami. Přitom vzhledem k hybridní konstrukci ustanovení § 205 odst. 2 tr. zákoníku vzniká problém, jak náležitě slovy zákona vyjádřit všechny znaky trestné činnosti obviněného popsané v bodech 1/ - 5/ výroku o vině. Posouzení tohoto pokračujícího jednání jako dvou zločinů krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) tr. zák. a podle § 205 odst. 2, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku se státnímu zástupci ve vztahu k aplikaci nejvyššího odstavce tohoto ustanovení jeví jako redundantní a naopak posouzení tohoto jednání pouze podle jedné z těchto variant by podle jeho názoru trpělo nedostatečným vystižením všech zákonných znaků trestného jednání obviněného, takže by buď nebyla vyjádřena speciální recidiva obviněného, nebo by musely být opomenuty znaky popsané v § 205 odst. 1 tr. zákoníku, jež jsou zase předpokladem posouzení případného pozdějšího opakování takové trestné činnosti obviněným jako jednání recidivního. Vzhledem k tomuto obtížně řešitelnému právnímu úskalí se státní zástupce domnívá, že v daném případě je možno akceptovat právní posouzení uvedené v rozsudku soudu prvního stupně jako relativně nejvýstižnější.

Protože v jiných ohledech napadené rozhodnutí soudu druhého stupně a jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně podle státního zástupce netrpí žádnou vadou, navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání obviněného T. K. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. v neveřejném zasedání odmítl jako zjevně neopodstatněné s tím, že zčásti bylo podáno z jiných důvodů, než jsou uvedeny v § 265b tr. ř. Současně vyjádřil souhlas s tím, aby toto rozhodnutí Nejvyšší soud za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání. Souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání pak vyslovil i pro případ, že by dovolací soud shledal podmínky pro jiné rozhodnutí ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný T. K. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé, a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen

především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Z výše uvedeného pak lze dovodit, že dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídají ty námitky dovolatele, v jejichž rámci polemizuje se správností, resp. nesprávností postupu soudů při hodnocení provedených důkazů a zpochybňuje kvalitu jejich skutkových závěrů týkajících se jednak dovolatelova úmyslu přisvojit si všechna inkriminovaná motorová vozidla a dále závěrů ohledně stanovení výše způsobené škody, protože soudy podle něj měly vycházet z nesprávného (chybného) znaleckého posudku. S existencí těchto pochybení a při prosazování vlastní skutkové verze, podle níž měl v úmyslu inkriminované nákladní automobily pouze přechodně užívat, pak dovolatel primárně spojoval nesprávné právní posouzení jednotlivých dílčích útoků (skutků) jako zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. To znamená, že svůj mimořádný opravný prostředek zčásti nezaložil na hmotně právních - byť v dovolání formálně proklamovaných - důvodech, nýbrž na procesním základě (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.) se domáhal zásadní revize (přehodnocení) soudy učiněných skutkových závěrů. Tuto část jeho námitek proto pod shora uvedený dovolací důvod podřadit nelze.

Nejvyšší soud při své rozhodovací činnosti zároveň respektuje názor Ústavního soudu, podle nějž - s ohledem na zásady vyplývající z práva obviněného na spravedlivý proces - je nutno o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním soudů uvažovat i v dovolacím řízení, avšak pouze v těch případech, kdy je dán extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozované podobě a provedenými důkazy (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 4/04 nebo sp. zn. III. ÚS 84/94 a přiměřeně též usnesení ve věci sp. zn. III. ÚS 3136/09). Takový rozpor je ovšem dán zejména tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, popř. skutková zjištění soudů zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

Podle názoru Nejvyššího soudu však v nyní posuzované trestní věci nelze soudům vytknout, jestliže s ohledem na obsah provedeného dokazování dospěly k závěru, že stíhaný skutek popsáný v tzv. skutkové větě výroku rozsudku soudu prvního stupně pod body 1/ až 5/ spáchal dovolatel v úmyslu přisvojit si cizí věc tím, že se jí zmocnil, a že tím způsobil značnou škodu (srov. § 138 odst. 1 tr. zákoníku). Soud prvního stupně se ve svém rozsudku s provedenými důkazy k předmětným skutkovým otázkám vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Přitom vyhodnotil jejich obsah a zároveň vyložil a odůvodnil (§ 125 odst. 1 tr. ř.), jaké skutečnosti vzal ve vztahu k obviněným (dovolatelem) popírané trestné činnosti za prokázané. Pozornost zaměřil i na rozlišení, ve kterých případech si obviněný (dovolatel) nákladní vozidla, jichž se postupně zmocnil, přisvojil, a která měl naopak v úmyslu jen přechodně užívat (str. 6 až 8). V rozsudku rovněž náležitě vysvětlil,

na jakém základě dospěl k závěrům ohledně výše způsobené škody (viz str. 9). Odvolací soud po provedeném přezkumu (§ 254 odst. 1 tr. ř.) neměl ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně žádných výhrad a na jím zjištěný skutkový stav, který byl podkladem pro právní posouzení skutku obviněného (dovolatele), plně navázal. V napadeném rozhodnutí zároveň vyložil a odůvodnil (§ 134 odst. 2 tr. ř.), proč rozsudek soudu prvního stupně považoval za správný (viz str. 3 až 5 odůvodnění). Soudům tudíž nelze vytknout, že skutkový stav věci zjišťovaly povrchně, anebo že by dokonce byla jejich rozhodnutí v tomto ohledu toliko projevem nepřipustné libovůle.

Dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl dovolatelem uplatněn právně relevantně - byť s určitou tolerancí - pouze v té části dovolání, kde namítl, že předmětem krádeže mohly být jenom věci, kterých se k tomuto účelu zmocnil a buď je skutečně prodal anebo alespoň hodlal prodát. Závěry soudů vztahující se na jednotlivá inkriminovaná vozidla (jako celek) pak z tohoto důvodu podle dovolatele nelze jako právně vadné akceptovat.

K opodstatněnosti této části podaného dovolání Nejvyšší soud považuje za nutné nejprve v obecné rovině uvést následující: Za předpokladu, že by krádež některých dílů motorového vozidla nebo věcí v něm se nacházejících, byla toliko sekundárním produktem předcházejícího jednání pachatele, které spočívalo ve zmocnění se vozidla v úmyslu užívat ho jenom přechodně (srov. přečin neoprávněného užívání věci podle § 207 tr. zákoníku), bylo by pachatele možno činit trestně odpovědným za krádež jen takových věcí, které si z vozidla skutečně přisvojil (§ 205 tr. zákoníku).

Naproti tomu, jestliže předmětem trestného činu (přečinu či zločinu) krádeže podle § 205 tr. zákoníku by byla věc - motorové vozidlo jako celek, kdy pachatel jednal v úmyslu si je odcizením (zmocněním) přisvojit a získat je do nikoli přechodné dispozice, pak není rozhodné, jestliže se mu později podaří využít jen některou jeho část (např. na náhradní díly či k případnému prodeji), a dále o odcizené vozidlo již ztratí zájem. Škoda způsobená krádeží zde totiž vždy představuje hodnotu (cenu) vozidla, jakou mělo v době činu, bez ohledu na to, jakým způsobem hodlal pachatel s věcí - vozidlem dále naložit.

V nyní posuzované věci soudy výše uvedené zásady neporušily.

Nejvyšší soud proto dovolateli nepřisvědčil, že by napadené rozhodnutí odvolacího soudu či jemu předcházející řízení bylo - se zřetelem k jím vytýkaným vadám - založeno na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení podle uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Protože dovolání obviněného T. K. bylo dílem opřeno o námitky, které pod použitý hmotně právní dovolací důvod podle § 265b tr. ř. písm. g) tr. ř. podřaditelné nejsou, a v jeho relevantně uplatněné části nebylo shledáno jakkoliv opodstatněným, postupoval Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a podané dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání.

Závěrem považuje Nejvyšší soud za nezbytné jako obiter dictum poznamenat, že byť je právní názor týkající se ustanovení § 205 odst. 2 tr. zákoníku prezentovaný ve vyjádření státního zástupce k podanému dovolání konformní se současnou právní naukou (srov. Trestní zákoník II, P. Šámal a kolektiv, 1. vydání 2010, C. H. BECK Praha, str. 1786), nemůže sám o sobě vyvolat dovolací přezkum ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. Tak by tomu mohlo být jedině v případě, že by státní zástupce (přesněji nejvyšší státní zástupce) byl sám dovolatelem (§ 265d odst. 1 písm. a/ tr. ř.). V posuzovaném případě je v teoretické rovině navíc zapotřebí brát zřetel i na zákaz reformationis in peius (tzn. změny k horšímu), protože odstranění shora konstatované vady (kterou ovšem dovolatel především vůbec nevytýká), by pravděpodobně mělo za následek, že v rámci souběhu trestných činů by vedle zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku, přečinu neoprávněného užívání cizí věci

podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku bylo nutno k tíži obviněného přiřadit ještě další samostatnou skutkovou podstatu, a to přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)